

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 27 2018, nummers 666 – 697 dinsdag 10 juli 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Flora- en faunawet.....	10
Ambtenarenrecht.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	13
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	17
Drank- en horecawet.....	17
Wet Bibob.....	17
Wet openbaarheid van bestuur	19
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Asiel.....	20
Opvang	24
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 666

Rechtbank Noord-Holland, 22-06-2018 (publ. 26-06-2018), HAA 18/1021

college van burgemeester en wethouders van Velsen, verweerder.

Awb 6:3

VOORBEREIDINGSBESLUIT. I.c. is geen sprake van een voorbereidingsbesluit. Verweerder concludeert in de door hem geduide tussenbeslissing dat het primaire besluit onjuist is, herroept het primaire besluit en geeft aan dat een nieuwe beslissing moet worden genomen op basis van stukken die eiser nog moet aanleveren. Een dergelijke 'tussenbeslissing' kan niet worden aangemerkt als een beslissing ter voorbereiding van een besluit. Met de door verweerder geduide tussenbeslissing is op het bezwaar van eiser beslist.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:5187](https://ecli.nl/RBNHO:2018:5187)

JnB2018, 667

MK ABRS, 04-07-2018, 201706867/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Cromstrijen.

Awb 1:3 lid 1

Wet op de lijkbezorging 31 lid 2

Verordening op het beheer en gebruik van de gemeentelijke begraafplaatsen en de uitvaartcentra in de gemeente Cromstrijen 2015 (hierna: de verordening) 1 aanhef en onder b, 2 lid 1

BESLUIT. Brief met mededeling dat algemeen graf wordt geruimd is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Deze mededeling dient te worden gezien als een aankondiging van feitelijk handelen. De brief waarin het verzoek van appelland om het graf van zijn vader niet te ruimen i.c. wordt afgewezen, behelst de weigering om af te zien van dit feitelijk handelen. Door de mededeling noch door de weigering wordt een in rechte afdwingbare rechtsverhouding vastgesteld, gewijzigd of opgeheven. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat uit artikel 2 van de verordening volgt dat de graven in een algemeen graf na verloop van vijftien jaren mogen worden geruimd. Toestemming van de beheerder of de rechthebbende voor het ruimen is niet vereist.

[ECLI:NL:RVS:2018:2199](https://ecli.nl/RVS:2018:2199)

JnB2018, 668

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-07-2018, SHE 18/254 en 18/262

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 aanhef en onder a, c en e

BELANGHEBBENDE. Gevolgen van enige betekenis. Klare taal. De rechtbank onderzoekt zelf eerst of beide eisers wel op alle onderdelen kunnen procederen tegen het bestreden besluit. In de Awb is bepaald dat alleen belanghebbenden

beroep kunnen instellen. Hiervoor moet je een rechtstreeks betrokken belang hebben. Dat kan als je feitelijk iets voelt, ziet, hoort of ruikt door het vergunde project. Niet zomaar iets, het moet wel ergens over gaan. De ABRS heeft dit uitgewerkt in uitspraken van 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:737](#)) en 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)).

[ECLI:NL:RBOBR:2018:3234](#)

JnB2018, 669

ABRS, 04-07-2018, 201704729/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Awb 8:56

ZITTING. Het verdagen van de zitting is een bevoegdheid van de rechter. De rechter dient bij het toepassen van deze bevoegdheid niet alleen rekening te houden met de belangen van alle bij de procedure betrokken partijen, maar evenzeer met het belang van een goede rechtspleging dat is gediend met een voortvarende behandeling van zaken.

[ECLI:NL:RVS:2018:2202](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 670

MK ABRS, 04-07-2018, 201707409/1/A3

burgemeester van Brunssum.

Richtlijn 2016/343/EU betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor 6 maanden. Toetsing bestuursrechter aan richtlijnbevestiging. Ten tijde van het nemen van het besluit van 17 juli 2017 had geen implementatie van Richtlijn 2016/343/EU plaatsgevonden. Reeds daarom is het besluit niet in strijd met de Richtlijn.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning [...] voor de duur van zes maanden te sluiten.

[...] Uit de arresten van het Hof van 4 juli 2006, C-212/04, Adeneler

([ECLI:EU:C:2006:443](#)), 23 september 2008, C-427/06, Bartsch ([ECLI:EU:C:2008:517](#))

en 26 mei 2011, C-165/09 tot en met C-167/09, Stichting Natuur en Milieu

([ECLI:EU:C:2011:348](#)) volgt dat de bestuursrechter een richtlijnbevestiging bij de toetsing van een in beroep bestreden besluit moet betrekken, indien de implementatietermijn van de desbetreffende richtlijn is verlopen of indien vóór het aflopen van die termijn een nationale maatregel is genomen die tot implementatie van die bevestiging dient. Als dit niet het geval is, hoeft de bestuursrechter niet aan de richtlijnbevestiging te toetsen, tenzij het besluit of de daaraan ten grondslag liggende algemene nationale maatregel de

verwezenlijking van het door die richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar brengt. De implementatietermijn van Richtlijn 2016/343/EU betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn is verstreken op 1 april 2018. Ten tijde van het nemen van het besluit van 17 juli 2017 had geen implementatie van Richtlijn 2016/343/EU plaatsgevonden. Reeds daarom is het besluit niet in strijd met de Richtlijn. De burgemeester heeft zich overigens terecht op het standpunt gesteld dat de sluiting geen punitieve sanctie is. De Richtlijn is daarom op het besluit niet van toepassing en het besluit heeft dan ook geen invloed op de verwezenlijking van het door de Richtlijn voorgeschreven resultaat.

[ECLI:NL:RVS:2018:2229](#)

JnB2018, 671

ABRS, 04-07-2018, 201708520/1/A3

burgemeester van Baarle-Nassau.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Uitoefening bevoegdheid. Bijzondere omstandigheden. De burgemeester heeft in zijn besluit niet inzichtelijk gemaakt waarom het in dit geval niet onevenredig is om het bedrijfspand in overeenstemming met het Damoclesbeleid voor twaalf maanden te sluiten. De Afdeling betwijfelt of appellanten een verwijt van de overtreding van de Opiumwet kan worden gemaakt: appellanten informeerden zich actief over het gebruik dat de huurder van het bedrijfspand maakte. Verder waren er in dit geval geen signalen van loop van leveranciers of kopers van drugs.

[ECLI:NL:RVS:2018:2241](#)

JnB2018, 672

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 04-07-2018 (publ. 05-07-2018), AWB/ROE 18/1281 en AWB/ROE 18/1280

burgemeester van de gemeente Maastricht, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Uitoefening bevoegdheid. Bijzondere omstandigheden. Last tot sluiting van de woning voor zes maanden is onevenredig. Eiseres is niet als verdachte aangemerkt, buurvrouw en woningstichting hebben nooit klachten over eiseres ontvangen, minderjarige dochter heeft last van een uitgebreide en ernstige allergieproblematiek en krijgt gezondheidsproblemen op het moment dat zij de aangepaste woning moet verlaten. Gebleken is dat eiseres niet over financiële middelen beschikt om alle benodigde aanpassingen in een nieuwe woonruimte meteen aan te brengen.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:6377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 673

MK ABRS, 04-07-2018, 201709407/1/R6

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Electriciteitswet 1998 9d, 9^e, 9f

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, c en e, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a, onder 3o, 2.27 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 3.1 aanhef en onder b, 6.5 lid 1, lid 4

WABO. College van GS heeft ten onrechte voorafgaand aan de verlening van de omgevingsvergunning voor windpark Oostpolder aan PS geen verklaring van geen bedenkingen gevraagd. Afdeling laat rechtsgevolgen omgevingsvergunning in stand omdat er geen twijfel over mogelijk is dat PS akkoord zijn met de verlening van de omgevingsvergunning en het niet aannemelijk is dat indien een verklaring was gevraagd deze niet zou zijn verleend.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de realisatie van 21 windturbines in de Oostpolder.

[...] Voor een aantal gevallen waarin niet het college van burgemeester en wethouders, maar het college van gedeputeerde staten bevoegd gezag is, is in artikel 6.5, vierde lid, van het Bor onder meer bepaald dat in het eerste lid in plaats van "gemeenteraad van de gemeente" wordt gelezen "provinciale staten van de provincie". Specifiek gaat het hier om de situatie die geregeld is in artikel 3.1, aanhef en onder b, van het Bor waarin gedeputeerde staten ten behoeve van de verwezenlijking van een project van provinciaal belang een omgevingsvergunning verlenen waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 3o, van de Wabo wordt afgeweken van een bestemmingsplan of beheersverordening. Bij de verlening van de omgevingsvergunning voor windpark Oostpolder is namelijk met toepassing van dat laatste artikelonderdeel afgeweken van de ter plaatse geldende bestemmingsplannen. Dit betekent dat een verklaring van geen bedenkingen van provinciale staten vereist was.

In de verwijzing van het college naar artikel 1, eerste lid, onder a, van het Uitvoeringsbesluit ziet de Afdeling geen aanleiding voor een ander oordeel. [...]

[...] In artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Uitvoeringsbesluit is onder meer bepaald dat als besluiten als bedoeld in artikel 9d, eerste lid, van de Elektriciteitswet worden aangewezen besluiten als bedoeld in de artikelen 2.1, eerste lid, en 2.2 van de Wabo, "met inbegrip van een eventueel benodigde verklaring van geen bedenkingen". Uit deze laatste zinsnede kan - anders dan het college stelt - naar het oordeel van de Afdeling niet worden afgeleid dat voor de besluiten als bedoeld in de artikelen 2.1, eerste lid, en 2.2 van de Wabo geen verklaring van geen bedenkingen is vereist. In de nota van toelichting bij het besluit van de regering van 25 maart 2010, houdende wijzigingen van diverse algemene maatregelen van bestuur in verband met de invoering van de Wabo (Stb. 2010, 144), p. 55, is vermeld dat indien een verklaring van geen bedenkingen

vereist is, de toepassing van de coördinatieregeling zich mede daartoe uitstrekt. Gelet hierop moet er naar het oordeel van de Afdeling van worden uitgegaan dat met de zinsnede "met inbegrip van een eventueel benodigde verklaring van geen bedenkingen" uitsluitend wordt bedoeld dat de gecoördineerde voorbereiding en bekendmaking van de besluiten als bedoeld in de artikelen 2.1, eerste lid, en 2.2 van de Wabo ook het vragen van een eventueel benodigde verklaring van geen bedenkingen omvat.

[appellant sub 1] heeft dan ook terecht betoogd dat het college voorafgaand aan de verlening van de omgevingsvergunning voor windpark Oostpolder gehouden was aan provinciale staten een verklaring van geen bedenkingen te vragen. Omdat het college deze verklaring niet heeft gevraagd, is de omgevingsvergunning in strijd met artikel 2.27, eerste lid, van de Wabo gelezen in samenhang met de artikelen 3.1, aanhef en onder b, en 6.5, eerste lid en vierde lid, van het Bor verleend.

[...] Provinciale staten van Groningen hebben op [...] besloten wegens spoedeisendheid af te zien van het opstellen van een provinciaal inpassingsplan voor onder meer het windpark Oostpolder en het college opgedragen de procedure van een omgevingsvergunning waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 3o, van de Wabo van het bestemmingsplan wordt afgeweken, toe te passen. Nadien zijn provinciale staten gelet op de door het college overgelegde stukken verschillende keren per brief op de hoogste gesteld van het vergunningverleningstraject voor windpark Oostpolder. Onder deze omstandigheden stelt het college naar het oordeel van de Afdeling terecht dat er redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat provinciale staten akkoord zijn met de verlening van de omgevingsvergunning voor windpark Oostpolder. Gelet op de genoemde omstandigheden acht de Afdeling ook niet aannemelijk dat indien aan provinciale staten een verklaring van geen bedenkingen was gevraagd en deze verklaring in ontwerp voor zienswijzen ter inzage zou zijn gelegd, die ertoe zouden hebben geleid dat de verklaring van geen bedenkingen niet zou zijn verleend. Er bestaat daarom in dit geval aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2225](https://ecli.nl/RVS:2018:2225)

JnB2018, 674

MK ABRS, 04-07-2018, 201702571/1/A3

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3

WABO. Weigering omgevingsvergunning. Toepassing Bibob-instrumentarium is mogelijk op feitelijke aanvrager van de omgevingsvergunning maar ook op degene die redelijkerwijs met de aanvrager kan worden gelijkgesteld. Van doorslaggevend belang is, of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. In dat geval kan diegene met de aanvrager worden gelijkgesteld.

[...] Ingevolge artikel 2.20 van de Wabo wordt voor de toepassing van artikel 3 van de Wet Bibob, voor zover het deze wet betreft, onder betrokkene mede verstaan degene die

op grond van feiten en omstandigheden redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning gelijk kan worden gesteld. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat uit de memorie van toelichting bij artikel 2.20 van de Wabo (...), waarin staat dat daarbij gedacht moet worden aan het fenomeen van een stroman, niet blijkt dat met de Wet Bibob enkel is beoogd stromanconstructies tegen te gaan. In de memorie van toelichting bij de Aanpassingswet Wet Bibob (...) staat vermeld dat het veelvuldig voorkomt dat de aanvrager van een bouwvergunning (om overigens bonafide redenen) slechts een kleine schakel is bij deze zaaksgebonden vergunning en dat de feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed op de totstandkoming en het gebruik van het bouwwerk bij een ander liggen. Minder bonafide personen kunnen een derde (een stroman) een aanvraag laten doen. In het licht hiervan wordt het noodzakelijk geacht niet alleen de toepassing van het Bibob-instrumentarium mogelijk te maken op de feitelijke aanvrager, maar ook op degene die op grond van feiten en omstandigheden redelijkerwijs met een aanvrager van de bouwvergunning gelijk kan worden gesteld. Volgens de Afdeling valt hieruit op te maken dat dit ook het geval is wanneer sprake is van bonafide redenen. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat uit het voorgaande valt af te leiden dat van doorslaggevend belang is, of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. In dat geval kan diegene met de aanvrager worden gelijkgesteld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2238](https://ecli.nl/RVS:2018:2238)

JnB2018, 675

MK ABRS, 04-07-2018, 201708099/1/A1

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Richtlijn 2010/75/EU (PB 2010 L 334; hierna: de RIE) bijlage I

Richtlijn 1999/31/EG betreffende het storten van afvalstoffen (PB 1999, L 182; hierna:

Richtlijn 1999/31/EG) 2 aanhef en onder g, 3 lid 2

WABO-milieu. Weigering veranderingsvergunning. Niet de aanduiding die daaraan in de aanvraag wordt gegeven, maar de aard van de vergunde en aangevraagde activiteiten die in de inrichting plaatsvinden, bepaalt of i.c. sprake is van een stortplaats of nuttige toepassing.

Het college is alleen bevoegd gezag voor zover tot de inrichting een IPPC-installatie als bedoeld in bijlage I van de RIE zou behoren. Deze bijlage verwijst in categorie 5.4 voor de betekenis van het begrip stortplaats enkel naar de definitie van dat begrip in artikel 2, aanhef en onder g, van Richtlijn 1999/31/EG. Dat die richtlijn in artikel 3, tweede lid, aanhef en derde streepje, het storten van ongevaarlijke baggerspecie in oppervlaktewater uitsluit van de toepassing van die richtlijn, doet, daargelaten of in dit geval sprake is van ongevaarlijke baggerspecie, niet af aan de toepasselijkheid van deze definitie en biedt geen grond voor het oordeel dat in dit geval geen sprake is van een stortplaats in de zin van categorie 5.4 van bijlage I van de RIE. I.c. is het college het bevoegd gezag ten aanzien van de gevraagde verandering.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd aan appelllant een omgevingsvergunning te verlenen voor het veranderen van haar inrichting. (...)

Stortplaats of nuttig toepassen?

Appellant betoogt dat de rechtbank er ten onrechte vanuit is gegaan dat haar aanvraag ertoe strekt om de kwalificatie als stortplaats te wijzigen in "nuttig toepassen" en tegelijkertijd om de vergunning voor stortactiviteiten te behouden. Volgens appellant heeft zij gevraagd om alle in de inrichting plaatsvindende activiteiten te wijzigen van storten naar nuttig toepassen. (...)

Omdat appellant voornemens was grond in de ontgrondingenplas te brengen en dit volgens het college in strijd was met de vergunning van 21 februari 2011, heeft het college appellant een last onder dwangsom opgelegd. Appellant heeft hiertegen rechtsmiddelen ingesteld, wat uiteindelijk heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2353](#). (...) In de uitspraak van 31 augustus 2016 heeft de Afdeling aldus geconcludeerd dat, gelet op de vergunde activiteiten, op 21 februari 2011 vergunning is verleend voor een inrichting voor het storten van afvalstoffen. De Afdeling ziet geen aanleiding daar nu anders over te oordelen.

Uit de aanvraag van 4 april 2015 blijkt niet dat de stortplaats wordt gesloten en de in 2011 vergunde activiteiten worden beëindigd. Daaruit kan juist worden afgeleid dat appellant de reeds vergunde activiteiten wil voortzetten en, na wijziging van de kwalificatie stortplaats in nuttige toepassing, baggerspecie van andere kwaliteit en grond in de ontgrondingenplas wil brengen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de inrichting ook na de door appellant gevraagde verandering moet worden aangemerkt als stortplaats. Dat appellant verzoekt de reeds vergunde activiteiten als nuttige toepassing te kwalificeren, leidt niet tot een ander oordeel. Niet de aanduiding die daaraan in de aanvraag wordt gegeven, maar de aard van de vergunde en aangevraagde activiteiten die in de inrichting plaatsvinden, bepaalt of sprake is van een stortplaats of nuttige toepassing.

De conclusie is dat sprake is van een voor verwijdering bestemde inrichting - een afvalstortplaats - en niet van het nuttig toepassen van afvalstoffen. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat verlening van de aangevraagde vergunning niet mogelijk is. Het betoog faalt.

Bevoegd gezag

Appellant betoogt dat het college niet het bevoegd gezag is. Daartoe voert zij aan dat het college alleen bevoegd gezag is voor zover tot de inrichting een IPPC-installatie als bedoeld in bijlage I van de RIE zou behoren. Dat is volgens appellant niet het geval, aangezien de inrichting geen stortplaats is als bedoeld in categorie 5.4 van die bijlage. In dat kader wijst zij erop dat de RIE voor de definitie van stortplaats verwijst naar Richtlijn 1999/31/EG betreffende het storten van afvalstoffen (PB 1999, L 182) en die richtlijn ingevolge artikel 3, tweede lid, aanhef en derde streepje, niet van toepassing is op het storten van ongevaarlijke baggerspecie in oppervlaktewater. (...)

Bijlage I van de RIE verwijst in categorie 5.4 voor de betekenis van het begrip stortplaats enkel naar de definitie van dat begrip in artikel 2, aanhef en onder g, van Richtlijn 1999/31/EG. Dat die richtlijn in een ander artikel, namelijk artikel 3, tweede lid, aanhef en derde streepje, het storten van ongevaarlijke baggerspecie in oppervlaktewater

uitsluit van de toepassing van die richtlijn, doet, daargelaten of in dit geval sprake is van ongevaarlijke baggerspecie, niet af aan de toepasselijkheid van de definitie van stortplaats in Richtlijn 1999/31/EG en biedt dan ook geen grond voor het oordeel dat in dit geval geen sprake is van een stortplaats in de zin van categorie 5.4 van bijlage I van de RIE. De rechtbank heeft in het betoog van appellant dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college niet het bevoegd gezag is. Het betoog faalt. (...)
[ECLI:NL:RVS:2018:2215](#)

JnB2018, 676

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-06-2018, SHE 16/1400 e 16/1431

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e, 2.7

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 2

WABO-milieu. De Wgv biedt ook het exclusieve toetsingskader voor de geurhinder die optreedt bij het laden en lossen van varkens en deze geurhinder behoeft niet apart te worden beoordeeld. De geur van varkens bij het laden en lossen vanuit de stallen vormt een onderdeel van de geurhinder door het houden van dieren in dierenverblijven. Het laden en lossen van varkens hoort nu eenmaal bij het houden van varkens in stallen.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:3165](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 04-07-2018, 201708481/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2194](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-07-2018, SHE 18/254 en 18/262([ECLI:NL:RBOBR:2018:3234](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2018, 668).

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2018, 677

MK ABRS 04-07-2018, 201701075/1/A3

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Vogelrichtlijn 9

Flora en faunawet 9, 10, 68

FLORA- EN FAUNAWET. Schade aan grasland is schade als bedoeld in artikel 68 van de Ffw. Artikel 68 maakt geen onderscheid tussen gewassen of tussen manieren waarop gewassen worden verbouwd. Artikel 9 van de Vogelrichtlijn, waarvan artikel 68 van de Ffw een implementatie is, doet dat evenmin. Schade aan monocultureel grasland kan belangrijke schade in de zin van artikel 68 van de Ffw zijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:2234](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 678

MK CRvB, 05-07-2018, 17/4575 AW,

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 98, eerste lid, aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. LID MOTORCLUB SATUDARAH. ONTSLAG. De bedoelde informatie is niet toereikend om te oordelen dat het lidmaatschap van appellant van de chapter ook op 14 oktober 2014 al ongeschiktheid voor zijn functie als [functie] met zich bracht. Aangezien niet valt te verwachten dat de minister in staat zal zijn het ontslag per 14 oktober 2014 alsnog van een draagkrachtiger motivering te voorzien, zal de Raad het op die datum genomen ontslagbesluit herroepen. Daarmee is het dienstverband van appellant vanaf 14 oktober 2014 hersteld en wordt hij dus geacht onafgebroken als [functie] in dienst van de minister te zijn gebleven.

De Raad overweegt hierbij echter nadrukkelijk het volgende. Zoals is overwogen rechtvaardigt wat zich na de ontslagdatum heeft afgespeeld alsnog de conclusie dat het lidmaatschap van appellant van de chapter [gemeente] onverenigbaar is met zijn functie. Zoals daarbij opgemerkt, is dat lidmaatschap als gevolg van de daar genoemde beschikking van de rechtbank Den Haag inmiddels non-existent geworden. Zou dat lidmaatschap nog hebben bestaan, dan had de minister van appellant mogen verlangen om met het oog op een terugkeer in zijn functie volledig afstand te doen van dat lidmaatschap en van contacten met alle betrokken personen van de chapter. Zou appellant dan nog steeds hebben volhard in zijn weigering om het lidmaatschap op te geven, dan had de minister de bevoegdheid tot het verlenen van ongeschiktheidsontslag met ingang van een datum in de toekomst niet kunnen worden ontzegd. Nu het lidmaatschap van appellant als gevolg van omstandigheden buiten zijn invloedssfeer is weggefallen, is een nieuwe situatie ontstaan. De Raad kan in deze uitspraak, die immers ziet op het ontslagbesluit uit 2014, niet verder op die situatie vooruitlopen. Het is aan de minister om zich daarover, met inachtneming van de inmiddels van kracht geworden Gedragscode van DJI van november 2016, nader te beraden.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1963](#)

Bij deze uitspraak heeft de Centrale Raad van Beroep een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 679

MK CRvB, 28-06-2018, 16/3097 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 94 lid 1 aanhef en onder g
AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ONBEKWAAMHEID OF ONGESCHIKTHEID, ANDERS DAN OP GROND VAN ZIELS- OF LICHAAMSGEBREKEN. De Raad is van oordeel dat de situatie van de uitspraak [ECLI:NL:CRVB:2004:AO7753](#) niet vergelijkbaar is met de situatie van appellant. In de uitspraak uit 2004 ging het om een aanstelling voor bepaalde tijd, die voordat de aanstelling zou ingaan is ingetrokken vanwege bijzondere omstandigheden (ingrijpende en verstrekkende bezuinigingsmaatregelen). In het geval van appellant gaat het om een vaste aanstelling in de functie van politiesurveillant, die meer dan een jaar na ingangsdatum wordt ingetrokken omdat later bleek dat die functie niet passend was voor appellant. Anders dan in de uitspraak uit 2004 is in het geval van appellant de aanstelling wel per 1 september 2011 geëffectueerd. Dat hij de werkzaamheden in die functie niet is aangevangen en bijgevolg geen salaris heeft ontvangen, doet aan het bestaan van de aanstelling en de effectuering daarvan niet af (vergelijk de uitspraak van 21 juli 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BR4097](#)). Nu de aanstelling is geëffectueerd verzet het rechtszekerheidsbeginsel zich tegen intrekking met terugwerkende kracht van de aanstelling.
[ECLI:NL:CRVB:2018:2003](#)

JnB2018, 680

MK CRvB, 28-06-2018, 17/5952 AW, 17/7194 AW, 18/1055 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef en onder y, 54a
Regeling vergoeding beroepsziekten politie van 30 juli 2015 (Stcrt 2015 nr. 22401, Regeling) 4

AMBTENARENRECHT. SMARTENGELD. De Raad volgt betrokkene niet in zijn standpunt dat een tweede percentage als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Regeling moet worden vastgesteld en dat daarvoor niet vereist is dat eerst sprake is van een op grond van artikel 3, eerste lid vastgestelde mate van invaliditeit van meer dan 0%. Uit artikel 3, eerste lid, van de Regeling blijkt dat sprake moet zijn van een "mate van invaliditeit" waarvan het percentage wordt vastgesteld alvorens wordt toegekomen aan de vaststelling van een tweede percentage op grond van artikel 4 van de Regeling. Onder de term "mate van invaliditeit" kan niet worden begrepen dat daaronder mede valt de situatie van het ontbreken van invaliditeit in de zin van de AMA-Guidelines, tot uitdrukking komend in de vaststelling van een percentage van 0.

Appellant heeft overeenkomstig artikel 3, eerste lid, van de Regeling een onafhankelijk onderzoek laten uitvoeren om te onderzoeken of bij betrokkene sprake is van blijvende invaliditeit. De eindconclusie van dit onderzoek luidt dat sprake is van blijvende invaliditeit van 0%. Nu betrokkene dit eindpercentage niet heeft betwist, bestaat geen grond voor het vaststellen van een tweede percentage als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Regeling.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1976](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 681

CRvB, 20-06-2018 (publ. 02-07-2018), 14/2291 WWAJ

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 2010, 2:43 lid 1, 2:44

WAJONG 2010. Het Uvw heeft terecht geconstateerd dat appellante in verband met de school die zij bezoekt, ten tijde in geding aanspraak kon maken op een tegemoetkoming op grond van hoofdstuk 4 van de WTOS. Daarmee verkeerde appellante in de situatie waarop in artikel 2:43, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wajong 2010 wordt bedoeld, zodat de inkomensondersteuning moet worden vastgesteld op 25% van de voor appellante geldende grondslag. Dit volgt uit artikel 2:44, aanhef en onder a, van de Wajong 2010, omdat niet is betwist is dat de tegemoetkoming – als appellante die zou hebben aangevraagd – niet meer dan 25% van het minimumloon zou hebben bedragen. Met het Uvw wordt geoordeeld dat het feit dat aanspraak bestaat op de tegemoetkoming voldoende is om de inkomensondersteuning tijdens studie of scholing van toepassing te laten zijn. Dat de tegemoetkoming niet is aangevraagd door appellante doet daar niet aan af. Bij toepassing van artikel 2:43, eerste lid, van de Wajong 2010 is niet het feitelijk ontvangen van de tegemoetkoming op grond van de WTOS van betekenis, maar het bestaan van een aanspraak op die tegemoetkoming (zie Kamerstukken II 2009/10, 32260, nr 8, blz. 10).

[ECLI:NL:CRVB:2018:1957](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 682

MK Rechtbank Rotterdam, 19-06-2018 (publ. 03-07-2018), ROT 16/4495

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WW 47

WWZ

WERKLOOSHEID. WWZ. HOOGTE WW-UITKERING. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet worden vastgesteld dat op onaanvaardbare wijze afbreuk is gedaan aan het loondervings- en verzekeringsprincipe van de WW.

Rechtbank: Het geschil ziet op de vraag of de besluitvorming van verweerder op onaanvaardbare wijze afbreuk doet aan het loondervings- en verzekeringsprincipe van de WW. Bij de beoordeling betreft de rechtbank de omstandigheid dat verweerder bij besluit van 13 december 2017 aan eiseres per 28 maart 2016 een nieuw WW-recht heeft toegekend (R10). (...)

De rechtbank ziet geen aanleiding het betoog van eiseres te volgen, wat zij hier verder ook mee voorstaat, reeds omdat naar het oordeel van de rechtbank niet kan worden vastgesteld dat op onaanvaardbare wijze afbreuk is gedaan aan het loondervings- en verzekeringsprincipe van de WW. De rechtbank verwijst daarbij naar het standpunt van verweerder, zoals hiervoor weergegeven (...). Zoals verweerder verder heeft toegelicht, wordt na de invoering van de WWZ voor de berekening van de hoogte van de WW-uitkering niet meer gerekend met uren, maar met inkomen. Hierbij komt dat uit artikel 47, eerste lid, van de WW volgt dat het eiseres (in tegenstelling tot onder de oude WW) is toegestaan om in de eerste twee maanden 30% en de daarop volgende maanden 25% van het (verschil tussen het maandloon en het) inkomen te houden. Dat onder de oude systematiek WW-rechten zouden zijn voortgezet, die thans onder de nieuwe systematiek zijn beëindigd, leidt dus niet zonder meer tot het oordeel dat sprake is van een onevenredige inkomensdaling. Daarbij komt dat verweerder voorts heeft toegelicht dat in dit geval ook onder de oude systematiek lopende WW-rechten van eiseres (R5 tot en met R8) zouden zijn beëindigd wegens werkhervatting en nieuwe rechten. Dat eiseres met het primaire besluit werd geconfronteerd met een aanzienlijke inkomensdaling, omdat R5 reeds per 11 maart 2016 was beëindigd en zij uitsluitend R9 overhield, volgt de rechtbank niet. Verweerder heeft eiseres bij besluit van 11 oktober 2016 immers meegedeeld dat R5 tot en met 10 mei 2016 is voortgezet, terwijl uit het besluit van 13 december 2017 volgt dat eiseres per 28 maart 2016 R10 heeft gekregen. Aldus is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiseres niet afdoende heeft onderbouwd dat van een onaanvaardbare inkomensachteruitgang ten opzichte van de oude systematiek sprake is.

[ECLI:NL:RBROT:2018:4836](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 683

MK CRvB, 28-06-2018, 16/1543 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 8b lid 1, 8b lid 5

Besluit extramurale vrijheidsbeneming en sociale zekerheid

Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden (Bvt) 51 lid 1

AOW. TBS. Appellante genoot transmuraal verlof en geen proefverlof. De stelling van appellante dat haar transmurale verlof materieel gezien overeenkwam met een proefverlof, leidt, wat daar ook van zij, niet tot de conclusie dat sprake was van een proefverlof als bedoeld in artikel 51, eerste lid, van de Bvt. Dit leidt tot het oordeel dat appellante niet behoorde tot de categorie van personen als bedoeld in artikel 8b, vijfde lid, van de AOW en dat de SvB om die reden terecht heeft geweigerd haar met ingang van november 2010 een ouderdomspensioen toe te kennen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1943](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 684

MK CRvB, 04-07-2018, 17/631 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Awb 1:3

WMO 2015 2.3.5

WMO 2015. De brief van 30 mei 2016, inhoudende dat het onderzoek, in verband met het overlijden van betrokkene, is beëindigd en dat de melding verder niet meer zal worden behandeld, is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Zoals de rechtbank met juistheid heeft geoordeeld, bevat deze brief enkel mededelingen van informatieve aard. Het college heeft het bezwaar tegen de brief van 30 mei 2016 dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Namens betrokkene is op grond van de Wmo 2015, melding gedaan bij het college van de behoefte aan auto-aanpassingen, te verstrekken in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb). Naar aanleiding van deze melding is het college een onderzoek gestart. (...) Betrokkene is op [datum] 2016 overleden. Bij brief van 30 mei 2016 heeft het college de ouders van betrokkene meegedeeld dat het onderzoek, in verband met het overlijden van betrokkene, is beëindigd en dat de melding verder niet meer zal worden behandeld. Appellanten hebben tegen deze brief bezwaar gemaakt. Raad: Tussen partijen is in geschil of de brief van het college van 30 mei 2016 moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Artikel 2.3.2, eerste lid, van de Wmo 2015 bepaalt dat indien bij het college melding wordt gedaan van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, het college in samenspraak met degene door of namens wie de melding is gedaan en waar mogelijk met de mantelzorger of mantelzorgers dan wel diens vertegenwoordiger, zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen zes weken, een onderzoek uitvoert overeenkomstig het tweede tot en met het achtste lid. Uit het achtste lid vloeit voort dat het college de cliënt dan wel diens vertegenwoordiger een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekt. Het negende lid bepaalt dat een aanvraag, als bedoeld in artikel 2.3.5 van de Wmo 2015, niet kan worden gedaan dan nadat het onderzoek is uitgevoerd, tenzij het onderzoek niet is uitgevoerd binnen de in het eerste lid genoemde termijn. Artikel 2.3.5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wmo 2015 bepaalt dat het college op een aanvraag beslist van een ingezetene van de gemeente om een maatwerkvoorziening ten behoeve van zelfredzaamheid en participatie.

Uit de hierboven vermelde systematiek van de Wmo 2015 volgt dat een cliënt in eerste instantie bij het college melding doet van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, waarna het college binnen zes weken een onderzoek uitvoert en aan de cliënt dan wel diens vertegenwoordiger een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekt. Indien het onderzoek is afgerond, en het college daarin geen aanleiding heeft gezien om (ambtshalve) een maatwerkvoorziening te verstrekken, kan

de cliënt een aanvraag om een maatwerkvoorziening bij het college indienen. Gelijk recht komt de cliënt toe als het onderzoek niet is uitgevoerd binnen de termijn van zes weken, in welk geval hij een aanvraag kan indienen zonder de afronding van het onderzoek af te wachten. Zodra een aanvraag is gedaan, zal het college, gelet op artikel 2.3.5, tweede lid, van de Wmo 2015 binnen twee weken moeten beslissen op de aanvraag.

In dit geval is op 7 december 2015 bij het college een melding gedaan voor maatschappelijke ondersteuning, waarna het college een onderzoek is gestart. Gelet op de kanttekeningen van de ergonomisch adviseur bij de duurzaamheid en technische staat van de bus, kan niet worden gezegd dat het onderzoek van het college was afgerond met de totstandkoming van het rapport van Argonaut. Voorts is niet gebleken dat betrokkene, nadat de in artikel 2.3.2, eerste lid, van de Wmo 2015 bedoelde termijn van zes weken was verstreken, een aanvraag heeft ingediend op grond van het negende lid van artikel 2.3.2 van de Wmo 2015. De enkele stelling van appellanten dat namens betrokkene, in het bijzijn van Klaassens, een aanvraagformulier is ingevuld en bij het college is ingediend, is daartoe onvoldoende. Een dergelijk aanvraagformulier is bij het college niet bekend en Klaassens ontkent deze gang van zaken. Daarom kan niet worden gezegd dat het college een op een aanvraag volgende beslissing heeft genomen, als bedoeld in artikel 2.3.5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wmo 2015.

De omstandigheid dat het college betrokkene heeft verzocht om offertes voor de auto-aanpassingen maakt niet dat toch sprake is van een aanvraag, nu een dergelijk verzoek ook kan worden gedaan ten behoeve van het onderzoek. Dat in het rapport van Argonaut van 4 maart 2016 wordt gesproken over een aanvraag leidt evenmin tot een ander oordeel, reeds omdat Argonaut niet belast is met beslissen op aanvragen voor maatschappelijke ondersteuning op grond van de Wmo 2015. Ten slotte kan ook de omstandigheid dat het college wel is overgegaan tot het vergoeden van aanpassingen aan de woning niet tot een ander oordeel leiden, nu de melding van 7 december 2015 uitsluitend ziet op aanpassingen aan de auto. Beslissingen van het college omtrent de woningaanpassingen vallen dan ook buiten de omvang van dit geding.

Gelet op wat is overwogen (...) is de brief van 30 mei 2016 geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Zoals de rechtbank met juistheid heeft geoordeeld, bevat deze brief enkel mededelingen van informatieve aard. Het college heeft het bezwaar tegen de brief van 30 mei 2016 dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2013](#)

JnB2018, 685

MK CRvB, 27-06-2018 (publ. 02-07-2018), 17/2111 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Berg en Dal.

WMO 2015 2.3.5, 2.3.6

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Groesbeek 2015 (Verordening) 8, 11

Besluit voorzieningen maatschappelijke ondersteuning en nadere regels Jeugdhulp gemeente Groesbeek 2015 (Besluit) 1 onder d, 8.3

Beleidsregels voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Groesbeek 2015 (Beleidsregels)

WMO 2015. Anders dan appellante ter zitting heeft betoogd, heeft het college zich bij de invulling van de op hem ingevolge artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 rustende verplichting mogen beperken tot de lokale vervoersbehoefte van appellante. In het verlengde van hetgeen de Raad heeft geoordeeld onder de Wmo en de daaraan voorafgaande Wet voorzieningen gehandicapten (Wvg) is het college bevoegd om de passende bijdrage als bedoeld in artikel 2.3.5 van de Wmo 2015 te beperken tot het lokaal vervoer. Het voorgaande betekent dat het college de onder de Wmo toegekende financiële tegemoetkoming voor het gebruik van een (eigen) auto heeft mogen intrekken op grond van het bepaalde bij en krachtens de Wmo 2015. Verder heeft het college terecht een financiële maatwerkvoorziening die voorziet in een vervoersbehoefte van 2.250 kilometer per jaar aan appellante verstrekt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1961](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB2018, 686

MK ABRS, 04-07-2018, 201706763/1/A3

burgemeester van Hengelo.

Drank- en Horecawet (DHW) 3, 8, 20, 24, 31

DRANK-EN HORECAWET. Intrekking DHW-vergunning. Sprake van vrees voor aantasting van de openbare orde en veiligheid, als bedoeld in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder c, van de DHW. Het schenken van alcoholhoudende drank aan minderjarigen op de wijze en in de mate die hier is vastgesteld, levert een gevaar op voor de gezondheid en kan een gevaar opleveren voor de openbare orde en veiligheid.

De burgemeester heeft onvoldoende gemotiveerd dat ook artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW aan de intrekking ten grondslag mocht worden gelegd. Dat [appellant] onachtzaam is geweest en na confrontatie met het feit dat hij overtredingen van de DHW had begaan een onverschillige houding heeft aangenomen, betekent niet dat daarmee is komen vast te staan dat hij van slecht levensgedrag is.

[ECLI:NL:RVS:2018:2214](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2018, 687

MK ABRS, 04-07-2018, 201705874/1/A3

burgemeester van Smallingerland.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 31
Drank- en Horecawet 3, 8, 27

WET BIBOB. Weigering exploitatie- en DHW-vergunningen. A-grond. Financieel voordeel en faillissement. Verlenen exploitatie- en DHW-vergunningen. Aan vergunningen verbonden voorschriften gaan niet verder dan strikt noodzakelijk en zijn niet onevenredig. Dat artikel 31 van de wet Bibob niet ziet op aanvullende adviezen bij het Bureau Bibob, vindt geen steun in de tekst van dat artikel.

[...] Hoger beroep [...] m.b.t. geweigerde [exploitatievergunningen en DHW-] vergunningen

[...] Beoordeling A-grond

[...] Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2226](https://www.ecli.nl/rvs/2015/2226), wordt overwogen dat voordeel dat is behaald met criminele activiteiten in beginsel deel blijft uitmaken van het vermogen zolang dit niet door bijvoorbeeld een ontnemingsmaatregel aan het vermogen is onttrokken. Dat een faillissement is uitgesproken, leidt op zichzelf niet reeds tot de conclusie dat het wederrechtelijk verkregen voordeel aan het vermogen is onttrokken. Daarvoor dient de afwikkeling van het faillissement te worden afgewacht, tenzij, bijvoorbeeld uit de tussentijdse faillissementsverslagen, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden geconcludeerd dat al het wederrechtelijk verkregen voordeel aan het vermogen zal worden

[...] Hoger beroep [...] m.b.t. verleende vergunningen

[...] Over de onevenredigheid van de aan de vergunningen verbonden voorschriften overweegt de Afdeling als volgt. Op basis van artikel 3, zevende lid, van de Wet Bibob heeft de burgemeester voorschriften aan de vergunningen verbonden. Deze voorschriften moeten zijn gericht op het wegnemen of beperken van voormeld gevaar. De Afdeling stelt vast dat de voorschriften in de kern inhouden, dat geen sprake mag zijn van enige feitelijke dan wel formele samenwerking, zakelijke banden en/of financiële banden tussen [appellant sub 1] en zijn ondernemingen enerzijds en [appellant sub 2] en/of [appellant sub 3] anderzijds. [...] Het voorschrift dat de burgemeester één maal per kalenderjaar gedurende vijf jaar financiële stukken kan opvragen om te controleren of aan de voorschriften wordt voldaan, acht de Afdeling niet onredelijk nu het voor de burgemeester op voorhand niet te voorzien is binnen welke termijn het gevaar zich niet meer zal voordoen. De Afdeling is van oordeel dat de voorschriften niet verder gaan dan strikt noodzakelijk en acht deze voorschriften dan ook niet onevenredig.

[...] Hoger beroep [...] m.b.t. dwangsom

[...] Ingevolge artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht dient in de bezwaarprocedure een volledige heroverweging van het bestreden besluit plaats te vinden. Dit kan betekenen dat de burgemeester naar aanleiding van hetgeen in bezwaar concreet is aangevoerd alsmede uit oogpunt van zorgvuldige besluitvorming genoodzaakt is om nader advies in te winnen bij het Bureau. Dat artikel 31 van de Wet Bibob niet ziet op aanvullende adviezen vindt geen steun in de tekst van dat artikel.

[...] Hoger beroep van de burgemeester
[...] Het voorschrift dat tussen [appellant sub 1] en [appellant sub 2] en [appellant sub 3] in het geheel geen loondienstverband mag bestaan, ook buiten het grondgebied van Smallingerland, [...] [is] niet onevenredig [...]. Daartoe is van belang dat het voorschrift uitsluitend ziet op het bestaan van een loondienstverband tussen [appellant sub 1] en [appellant sub 2] en [appellant sub 3]. Het voorschrift beperkt [appellant sub 2] en [appellant sub 3] niet om in Smallingerland dan wel elders een loondienstverband aan te gaan met derden. Niet gebleken is dat zij bepaalde kwaliteiten hebben op grond waarvan zij uitsluitend bij [appellant sub 1] werkzaam kunnen zijn. Voorts is niet gebleken dat [appellant sub 1] geen ander personeel dan [appellant sub 2] en [appellant sub 3] kan aantrekken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2188](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 688

MK Rechtbank Amsterdam, 01-06-2018 (publ. 04-07-2018),

AMS 16/8137

de Nederlandsche Bank N.V., verweester.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a, 3

Besluit bestuursorganen WNo en Wob 1

Wet bekostiging financieel toezicht 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De Nederlandsche Bank is op grond van artikel 1, aanhef en onder b, van het Besluit bestuursorganen WNo en Wob voor informatie betreffende de bekostiging van financieel toezicht als bestuursorgaan uitgezonderd van de Wob.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:3798](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 689

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-07-2018, AWB 18/2409

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.28 lid 1 b

REGULIER. Verblijf als familie- of gezinslid. Pleegkind. Aanvaardbare toekomst in land van herkomst onvoldoende gemotiveerd door verweerder.

Nu verweerder niet heeft betwist dat eiseres sinds maart 2015 door haar burens wordt verzorgd, kan hieruit worden afgeleid dat eiseres niet of bezwaarlijk door in het land van

herkomst wonende naaste bloed- of aanverwanten kan worden verzorgd, zoals eiseres terecht heeft betoogd. Anders dan verweerder met zijn standpunt lijkt te suggereren, is de voorwaarde niet dat er nog naaste bloed- of aanverwanten in Somalië wonen. Uit verweerders beleid blijkt immers dat pas van een aanvaardbare toekomst kan worden gesproken als eiseres ook door deze bloed- of aanverwanten kan worden verzorgd. Dat eiseres maandelijks een geldbedrag krijgt van de zoon van referente, maakt het voorgaande niet anders. Gelet hierop is het beroep reeds gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7895](https://ecli.nl/RBDHA:2018:7895)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 690

MK ABRS, 04-07-2018, 201801423/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. LHBTI in Cuba worden niet systematisch vervolgd en lopen ook niet als groep het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De door de vreemdeling ondervonden problemen leveren niet zo'n ernstige beperking van haar bestaansmogelijkheden op dat het voor haar onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied in Cuba te functioneren.

Aan LHBTI wordt in het algemeen bescherming van de autoriteiten geboden.

Beoordeling algemene situatie voor LHBTI in Cuba

[...] Uit deze stukken blijkt dat Cuba in de afgelopen jaren vooruitgang heeft geboekt waar het gaat om het beschermen van de rechten van LHBTI en het aannemen van wetgeving die de LHBTI moet beschermen tegen discriminatie. Homoseksualiteit en het verrichten van homoseksuele handelingen zijn niet meer strafbaar en discriminatie op basis van seksuele gerichtheid is wettelijk niet toegestaan. De autoriteiten hebben de 'gay pride' en een demonstratie voor het homohuwelijk toegestaan en maken geslachtsveranderende operaties mogelijk. CENESEX probeert het proces van emancipatie van LHBTI verder te brengen. Deze organisatie is, zowel organisatorisch als in de persoon van de voorzitter, nauw verbonden met de autoriteiten. Dat levert de organisatie invloed en speelruimte op, maar betekent anderzijds dat zij niet onafhankelijk van de autoriteiten kan opereren.

Uit de stukken komt echter ook naar voren dat LHBTI niet altijd door de maatschappij worden geaccepteerd en als minderheid in het land een makkelijk doelwit zijn om slachtoffer te worden van intolerantie, discriminatie, misbruik en geweld. Uit de landeninformatie volgt verder dat er ook excessen zijn, maar niet dat die structureel voorkomen. De Cubaanse autoriteiten kennen LHBTI rechten toe, voor zover deze ook aan andere Cubanen worden toegekend. Dat betekent dat er wel beperkingen zijn, bijvoorbeeld aan de mogelijkheid om zonder toestemming van de autoriteiten een onafhankelijke organisatie op te richten. Duidelijk is dat het proces van emancipatie van

LHBTI nog niet is voltooid. Uit de stukken blijkt niet dat de manier waarop de autoriteiten de rechten van LHBTI promoten niet oprecht is.

De Afdeling leidt uit de stukken, anders dan de vreemdeling, niet af dat in Cuba de autoriteiten de wet 'potentieel gevaar' of andere strafwetgeving inzetten om LHBTI aan te pakken en hen te bestraffen om de enkele reden dat zij een andere seksuele gerichtheid, dan wel genderidentiteit hebben. Deze wetgeving is op elke Cubaan van toepassing en uit de stukken blijkt niet dat de autoriteiten deze op een discriminerende manier op LHBTI toepassen.

Uit de stukken blijkt dat de politie aandacht heeft voor personen die aanwezig zijn op homo-ontmoetingsplekken. De Afdeling volgt de staatssecretaris in zijn standpunt dat aan het aanhouden van personen op deze plaatsen vaak redenen van openbare orde ten grondslag liggen, omdat deze bekend staan om criminaliteit, zoals prostitutie. De Afdeling volgt de staatssecretaris ook in zijn standpunt dat voor LHBTI in het algemeen bescherming mogelijk is bij problemen met de politie, al dan niet daarbij gesteund door CENESEX. Zoals de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling heeft toegelicht, bestaat er een rechterlijk systeem in Cuba en kan bij CENESEX een klacht worden ingediend. CENESEX heeft advocaten in dienst die LHBTI kunnen ondersteunen. De staatssecretaris heeft er terecht op gewezen dat de vraag of zo'n klacht kans van slagen heeft, samenhangt met de reden voor het aanhouden. Als iemand is aangehouden voor prostitutie zal dit moeilijk met een klacht te bestrijden zijn.

Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat in Cuba LHBTI niet systematisch worden vervolgd en ook niet als groep het risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Individuele beoordeling

De vreemdeling moet daarom op grond van haar persoonlijke feiten en omstandigheden die verband houden met haar seksuele gerichtheid, dan wel genderidentiteit, aannemelijk maken dat zij is vervolgd of is behandelend in strijd met artikel 3 van het EVRM, dan wel dat daarvan sprake zal zijn bij terugkeer.

[...] De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de door de vreemdeling ondervonden problemen niet zo'n ernstige beperking van haar bestaansmogelijkheden opleveren dat het voor haar onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied in Cuba te functioneren. De vreemdeling heeft daarom ook in zoverre niet aannemelijk gemaakt dat zij in Cuba voor vervolging heeft te vrezen.

Voor zover het door de vreemdeling ondervonden geweld gerelateerd kan worden aan artikel 3 van het EVRM, volgt uit wat de Afdeling [hiervoor] heeft overwogen dat de staatssecretaris alsnog afdoende heeft gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat LHBTI in het algemeen bescherming kan worden geboden.

Voor LHBTI in het bijzonder geldt dat CENESEX een klachtregeling kent en advocaten in dienst heeft, die LHBTI verder kunnen helpen. De vreemdeling heeft vervolgens niet aannemelijk gemaakt dat in haar geval het vragen van bescherming gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is. Dat de vreemdeling stelt dat het geen zin heeft om bescherming te vragen, is daarvoor onvoldoende. De vreemdeling heeft zich niet tot de (hogere) autoriteiten of tot CENESEX gewend om bescherming te vragen, terwijl dit wel van haar

mocht worden verwacht om met succes in te roepen dat zij onvoldoende bescherming kan krijgen.

[ECLI:NL:RVS:2018:2168](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht ("Geen asielvergunning voor LHBTI uit Cuba").

JnB2018, 691

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 29-06-2018, NL17.8069 en NL17.8072

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a

ASIEL. Verweerder heeft erkend dat een verwesterde levensstijl van vrouwen onder de vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging', zoals bedoeld in artikel 1(A) Vluchtelingenverdrag, kan vallen. Motiveringsgebrek.

Verweerder heeft ter zitting [...] erkend dat een verwesterde levensstijl van vrouwen onder de vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging', zoals bedoeld in artikel 1(A) Vluchtelingenverdrag, kan vallen. Omdat verweerder in het bestreden besluit het beroep van eiseres op haar verwesterde levensstijl heeft verworpen omdat dat niet valt onder de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag, is het bestreden besluit in zoverre niet toereikend gemotiveerd. [...]

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de stelling van een vreemdeling dat zij na verblijf van langere duur in Nederland is verwesterd, op zichzelf onvoldoende is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging op politieke dan wel godsdienstige gronden. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt, zoals weergegeven onder 9.4, dat naast het aannemen van een westerse levensstijl ook sprake moet zijn van een innerlijke godsdienstige overtuiging of een oprechte politieke opvatting op grond waarvan de vreemdeling zich niet langer kan conformeren aan de heersende regels of normen van de religie in haar land van herkomst. Dat volgt immers al op zichzelf uit de vervolgingsgronden 'godsdienst' of 'politieke overtuiging', zoals bedoeld in artikel 1(A) Vluchtelingenverdrag. Indien geen sprake is van een dergelijke oprechte godsdienstige overtuiging of politieke opvatting, kan verweerder van de vreemdeling verwachten dat zij zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen.

[...]

Wegens het ontbreken van een beleidsregel of een vaste gedragslijn van verweerder over de wijze waarop hij de hiervoor bedoelde gestelde godsdienstige overtuiging of politieke opvatting die verband houdt met verwestering van een vreemdeling onderzoekt en beoordeelt, is het voor de rechtbank nu niet mogelijk effectief te toetsen hoe verweerder in een concreet geval dat onderzoek en die beoordeling verricht en aldus een zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd besluit neemt over de geloofwaardigheid van een dergelijke godsdienstige overtuiging of politieke opvatting als asielmotief (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2170](#)).

Al gelet op het voorgaande heeft verweerder in zijn aanvullende standpunt ondeugdelijk gemotiveerd toegelicht waarom hij niet geloofwaardig acht dat eiseres een daadwerkelijke oprechte godsdienstige overtuiging of politieke opvatting heeft die verband houdt met de door haar gestelde verwestering.

Daarbij komt dat het standpunt van verweerder, dat eiseres onvoldoende heeft verklaard over haar godsdienstige overtuiging of haar politieke opvatting, ook niet kan worden gevolgd, omdat niet is gebleken dat verweerder vragen heeft gesteld aan eiseres over haar gestelde verwestering in relatie tot haar (huidige) innerlijke religieuze overtuiging of politieke opvatting.

De omstandigheid dat eiseres in Afghanistan ruim acht jaar als vrouwenrechtenactiviste werkzaam is geweest, hetgeen verweerder geloofwaardig heeft geacht, is naar het oordeel van de rechtbank een sterke aanwijzing dat eiseres een dergelijke oprechte, politieke mening heeft. Verweerder zal dit nader moeten onderzoeken en moeten motiveren waarom daarvan volgens hem niettemin geen sprake (meer) is. Verweerder heeft dit nagelaten, nu hij eiseres hierover niet nadrukkelijk vragen heeft gesteld en in de kern heeft volstaan met het standpunt dat hij niet aanneemt dat zij haar politieke overtuiging bij terugkeer nog wenst te uiten. Gelet op het voorgaande biedt het aanvullende standpunt van verweerder geen grond om het hiervoor [...] geconstateerde motiveringsgebrek met toepassing van artikel 6:22 Awb te passeren. Immers, verweerder zal nader onderzoek moeten verrichten, waarbij eiseres in ieder geval nader gehoord zal moeten worden, en een nieuw besluit moeten nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7813](#)

JnB2018, 692

MK ABRS, 27-06-2018, 201704692/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. De uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:455](#), sluit niet uit dat de staatssecretaris een aanvraag afwijst als zich meer of andere omstandigheden voordoen die maken dat een feitelijke gezinsband niet aannemelijk is.

Uit de aangehaalde uitspraak [van de Afdeling van 20 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:455](#)] volgt dat als niet in geschil is dat er een wettig huwelijk is, en daarmee een juridische gezinsband, de desbetreffende vreemdeling voldoet aan de vereisten voor toepassing van hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71). Verder volgt uit die uitspraak dat de enkele omstandigheid dat de betrokkenen voor binnenkomst in Nederland nooit hebben samengewoond niet maakt dat de vreemdeling aan hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn geen rechten kan ontlenen. De aangehaalde uitspraak sluit echter niet uit dat de staatssecretaris een aanvraag afwijst als zich meer of andere omstandigheden voordoen die maken dat een feitelijke gezinsband niet aannemelijk is. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat bij twijfel over de juistheid van de inhoud van een overgelegde huwelijksakte, de staatssecretaris de daarin als feiten vermelde gegevens kan verifiëren of laten verifiëren (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16

mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1509](#)). Gelet op de tegenstrijdige verklaringen van de vreemdeling en de referent over basale dingen zoals de aanloop naar het huwelijk, de huwelijksvoltrekking, de aanwezigen bij het huwelijk en de regelmaat en plaats van het kerkbezoek heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling en de referent hun feitelijke gezinsband niet aannemelijk hebben gemaakt. De staatssecretaris heeft terecht geen aanleiding gezien de in bezwaar voor onderzoek aangeboden huwelijksakte op echtheid te laten onderzoeken, omdat deze akte, ook als deze echt zou blijken te zijn, de geconstateerde tegenstrijdigheden niet kan wegnemen. [ECLI:NL:RVS:2018:2151](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2018, 693

Rechtbank Den Haag, 14-06-2018 (publ. 03-07-2018), NL17.4585

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Vw 2000 64

Rva 2005 3 lid 3 f

Handvest van de grondrechten van de EU 34

OPVANG. Het door verweerder gemaakte onderscheid tussen een voorlopig en een definitief uitstel van vertrek in artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van de Rva 2005, is vanwege strijd met artikel 34, tweede lid, van het Handvest en artikel 64 van de Vw 2000, kennelijk onredelijk. Deze bepaling wordt daardoor als kennelijk onredelijk onverbindend verklaard.

Zoals uitdrukkelijk uit deze besluiten blijkt heeft de IND op grond van artikel 64 van de Vw 2000 uitstel van vertrek verleend. Dat het BMA de gezondheidstoestand van eiser nog niet heeft beoordeeld, doet daar niet aan af. Uit de tekst van artikel 64 van de Vw 2000 blijkt ook niet dat voor de toepassing van dit artikel een advies van het BMA noodzakelijk is. De rechtbank is daarom van oordeel, in lijn met de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 13 december 2017 ([ECLI:NL:RBDHA:2017:15723](#)) dat eiser, anders dan verweerder van oordeel is, op grond van artikel 8, aanhef en onder j, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf heeft. Dit is overigens ook door IND in de besluiten van 22 april en 22 juni 2017 onder de kopjes 'Rechtsgevolgen van deze beschikking' weergegeven.

Dit betekent dat aan eiser uitstel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000 en dat hij daardoor onder artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van de Rva 2005 valt. De rechtbank volgt niet de stelling van verweerder dat eiser in afwachting is van de definitieve beslissing op zijn verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000. De besluiten van 22 april en 22 juni 2017 bieden daarvoor geen grondslag. Voorts biedt artikel 64 van de Vw 2000 geen grondslag voor dit onderscheid tussen een voorlopig en een definitief uitstel van vertrek. Bij deze conclusie heeft de rechtbank mede het onderstaande in aanmerking genomen.

Vanwege het door verweerder gemaakte onderscheid ontstaat een situatie waardoor eiser buiten alle regelingen valt. Eiser valt immers door deze wijziging van de Rva 2005 niet onder deze regeling. Hij valt evenmin onder artikel 10, tweede lid, van de Vw 2000, omdat hij rechtmatig verblijf heeft en daardoor kan hij geen gebruik maken van de vangnetbepaling van de Vw 2000, noch biedt daardoor artikel 122a, eerste lid, van de Zvw soelaas voor eiser. Daarnaast kan eiser niet worden aangemerkt als een ingezetene als bedoeld in de Wlz omdat hij rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, aanhef en onder j, van de Vw 2000 en deze wettelijke grond is niet genoemd in artikel 2.1.1, tweede lid, van de Wlz.

Deze situatie is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met artikel 34, tweede lid, van het Handvest. De rechtbank is daarom van oordeel dat het door verweerder gemaakte onderscheid in artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van de Rva 2005, vanwege deze strijd met artikel 34, tweede lid, van het Handvest en artikel 64 van de Vw 2000, kennelijk onredelijk is. Deze bepaling wordt daardoor als kennelijk onredelijk onverbindend verklaard.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7055](https://ecli.nl/RBDHA:2018:7055)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 694

HvJEU (Derde kamer), 05-07-2018, C-213/17

X tegen Nederland

Verordening (EU) nr. 604/2013 17, 18, 23, 24

DUBLINVERORDENING. Uitlegging van artikel 17, lid 1, artikel 18, lid 2, artikel 23, lid 3, en artikel 24 van de Dublin III-verordening. Eerder ingeleide, nog lopende procedure voor internationale bescherming in een lidstaat. Nieuw verzoek in een andere lidstaat. Geen terugnameverzoek binnen de gestelde termijnen. Overlevering van de betrokken persoon met het oog op strafrechtelijke vervolging.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 23, lid 3, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaat waar een nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan indien die lidstaat niet binnen de in artikel 23, lid 2, van die verordening gestelde termijnen om terugname heeft verzocht, terwijl een andere lidstaat verantwoordelijk was voor de behandeling van eerder ingediende verzoeken om internationale bescherming en het hoger beroep tegen de afwijzing van een van deze verzoeken bij het verstrijken van die termijnen nog aanhangig was voor een rechterlijke instantie van die lidstaat.
- 2) Artikel 18, lid 2, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat de indiening, door een lidstaat, van een verzoek tot terugname van een onderdaan van een derde land die zich zonder verblijfstitel op zijn grondgebied bevindt, deze lidstaat niet verplicht de behandeling van een hoger beroep tegen de afwijzing van een eerder

ingediend verzoek om internationale bescherming te schorsen en die behandeling vervolgens stop te zetten als dit verzoek door de aangezochte lidstaat wordt ingewilligd.

3) Artikel 24, lid 5, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die, in een situatie als in het hoofdgeding, na het verstrijken van de in artikel 23, lid 2, van deze verordening gestelde termijnen in de aangezochte lidstaat, een terugnameverzoek krachtens artikel 24 van die verordening indient, niet gehouden is de autoriteiten van deze lidstaat ervan in kennis te stellen dat een hoger beroep tegen de afwijzing van een eerder ingediend verzoek om internationale bescherming aanhangig is voor een rechterlijke instantie van de verzoekende lidstaat.

4) Artikel 17, lid 1, en artikel 24 van verordening nr. 604/2013 moeten aldus worden uitgelegd dat een lidstaat waaraan, ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel, een verzoeker om internationale bescherming is overgeleverd die zich op zijn grondgebied bevindt zonder daar een nieuw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, in een situatie als in het hoofdgeding op de datum van het overdrachtsbesluit, de lidstaat die de verzoeker heeft overgeleverd om terugname van die persoon kan verzoeken en niet is gehouden het door hem ingediende verzoek te behandelen.

[ECLI:EU:C:2018:538](#)

Beantwoording prejudiciële vragen van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam van 20 april 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:4032](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 695

MK ABRS, 05-07-2018, 201801430/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Lichter middel. Toelichting staatssecretaris dat de vreemdeling in verband met psychische problemen op de extra zorg-afdeling in het Detentiecentrum Rotterdam zal worden geplaatst waar hij door een medisch team wordt begeleid voldoet aan eisen arrest Mahdi.

In grief 2 klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven en onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:16](#), dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij in de maatregel van bewaring niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de psychische toestand van de vreemdeling geen reden is om een lichter middel dan bewaring toe te passen. [...]

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de maatregel van bewaring niet is bedoeld voor het verlenen van de noodzakelijke medische zorg. Dit neemt evenwel niet weg dat de staatssecretaris [...] de psychische problemen van de vreemdeling bij het opleggen van de maatregel van bewaring heeft betrokken en heeft toegelicht dat de vreemdeling in verband met deze problematiek op de extra zorg-afdeling in het Detentiecentrum

Rotterdam zal worden geplaatst waar hij door een medisch team wordt begeleid. Deze toelichting voldoet aan de eisen die het Hof van Justitie daaraan in haar arrest van 5 juni 2014, Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#), heeft gesteld. De Afdeling verwijst in dit kader ook naar haar uitspraak van 5 januari 2018. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld ligt het niet op de weg van de staatssecretaris om nader uit te leggen wat de plaatsing op de extra-zorgafdeling in de praktijk inhoudt. Evenmin heeft hij de actuele medische situatie van de vreemdeling voorafgaand aan de inbewaringstelling moeten laten onderzoeken door een arts. Wat betreft de stelling van de vreemdeling dat hij detentieongeschikt is, ligt het op zijn weg om dit aan te tonen en is het niet aan de staatssecretaris om het tegendeel te bewijzen. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat de in detentie beschikbare medische zorg in zijn geval niet toereikend is, dat hij niet in staat kan worden geacht de inbewaringstelling op verantwoorde wijze te ondergaan of dat zijn psychische omstandigheden in detentie door gebrek aan medische zorg zullen verslechteren.

[ECLI:NL:RVS:2018:2263](#)

JnB2018, 696

MK ABRS, 03-07-2018, 201804317/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Geen proceskostenveroordeling bij schending inspanningsverplichting gedurende de voorafgaande strafrechtelijke detentie indien dit niet afdoet aan de rechtmatigheid van de bewaring.

In overeenstemming met vaste jurisprudentie van de Afdeling (vergelijk de uitspraak van 22 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG9516](#)) heeft de rechtbank bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring de inspanningsverplichting van de staatssecretaris gedurende de voorafgaande strafrechtelijke detentie betrokken. In tegenstelling tot de staandehouding, ophouding en verlenging van de ophouding kan deze inspanningsverplichting slechts in het kader van het beroep tegen de maatregel van bewaring worden beoordeeld. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om de staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten indien beroep wordt ingesteld tegen de maatregel van bewaring en naar aanleiding van dat beroep wordt geoordeeld dat de staatssecretaris de inspanningsverplichting gedurende de voorafgaande strafrechtelijke detentie heeft geschonden maar het beroep tegen de maatregel van bewaring niettemin ongegrond wordt verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:2243](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 697

MK ABRS, 28-06-2018, 201704640/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 7:9

PROCESRECHT. BMA-advies en BMA-nota van na de hoorzitting zijn in dit geval feiten en omstandigheden die voor het besluit van aanmerkelijk belang zijn als bedoeld artikel 7:9 Awb.

Vaststaat dat het BMA-advies en de BMA-nota na de hoorzitting aan de staatssecretaris bekend zijn geworden. In de motivering van het besluit is vermeld dat het BMA-advies en de BMA-nota als uitgangspunt dienen voor de behandeling van het voorliggende bezwaar. Daarbij zijn in het besluit een aantal passages uit het BMA-advies en de BMA-nota geciteerd. In het besluit wordt niet inhoudelijk ingegaan op het BMA-advies van 10 september 2013. Verder bouwt het BMA-advies niet voort op en is dat evenmin een aanvulling op het BMA-advies van 10 september 2013. Daarvoor is mede van belang dat de staatssecretaris bij memo van 25 november 2014 uitdrukkelijk een geheel nieuw advies aan het BMA heeft gevraagd. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het BMA-advies en de BMA-nota zijn aan te merken als feiten en omstandigheden die voor het besluit van aanmerkelijk belang zijn als bedoeld in artikel 7:9 van de Awb. Nu de vreemdeling niet heeft aangegeven dat een nieuwe hoorzitting achterwege kan worden gelaten, heeft de rechtbank verder terecht overwogen dat de staatssecretaris haar ten onrechte niet opnieuw heeft gehoord en het besluit in strijd is met artikel 7:9 van de Awb (vergelijk onder meer de uitspraak van de Afdeling van 8 mei 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW5652](#)), [ECLI:NL:RVS:2018:2155](#)

[Naar inhoudsopgave](#)